

noget for sig selv, plejede han at træde vedkommende paa Tæerne, saa at han havde ham naglet fast paa Stedet, og ved sit Legemes Overvægt kunde han samtidig gøre det vanskeligt for Soldaten at holde Ligevægt. Medens de stode saadan, brugte han saa denne Huegnidning, og under den fortsatte Gnidning trykkede han haardt til, saa Soldaten umuligt kunde holde Ligevægt, men maatte træde tilbage. Saa sagde Sergenten: „Er De respektstridig, jeg melder det til Kompagnichefen“ — eller til hvem, han nu vilde have ham indmeldt. Han brugte ogsaa, naar han vilde lære Rekrutterne at se hurtig til højre og venstre, at tage vedkommende i Næsen og saa rykke rask til den ene og den anden Side; saa skulde de nok lære det. — Premierløjtnant X. fandt en Dag, at Rekrut Nr. 34 ikke strakte Benene godt nok under Etmarschøvelsen. Han langede ham en med Sablen, saa Huden paa Fingrene blev skrabet af, og ledsagede Slaget med et: „Dovne Bæst, som De er.“ — Ved en Øvelse hændte det, at Rekrut Nr. 61 ikke kunde springe 42 Tommer i Højden. Sergent D. skældte ham først ud i denne Anledning og bød ham derefter at foretage Knæløftninger i et Antal af 100. Det hjalp — selvfølgelig — ikke, 61 maatte atter frem for Sergenten: „De vil altsaa ikke, er De respektstridig?“ — „Nej“, sagde Rekrutten spagfærdig. „Naa, vær's go, 30 Knæløftninger, og saa igen hen og springe over Snoren.“ Selvfølgelig, Snoren falder ned. Saa siger Sergenten: „Vi maa have Knæløftninger igen, 40 Gange.“ Men nu var 61 saa mat i Sokkerne, at han ikke kunde tage de 40 til Ende. Saa ryger Sergenten hen imod ham, giver ham en Lussing paa den ene Side og umiddelbart derefter en tilsvarende paa den anden Side og støder til ham, saa han falder om. — Under Felttjenesteøvelsen var Rekrut Nr. 43 temmelig langsom til at falde i Dækstilling, da den markerede Fjende viste sig. Sergent D. langede ham saadan en med sin Sabel, at den sprang i Stumper og Stykker. Han meldte til sin overordnede, at han var kommen uheldigt af Sted med Sablen; ved at kommandere Holdt, var han kommen til at støde Sablen haardt i Jorden, det var jo beklageligt, men derved var jo intet at gøre. — Sergent E. benyttede Geværet til at slaa med. — Som noget almindeligt nævnes, at flere Underofficerer, som havde Stilling ved Hesten under Voltigeringsøvelserne, plejede at slaa over Fingrene med Sabelen eller Sabelskedens Dupsko — i min Tid var det Dupskoen

— eller ogsaa med en Læderrem. Dette havde i mange Tilfælde til Følge, at Rekrutterne, der var bange for det Smæk, som de vidste ventede dem, ikke turde strække Armene ud, naar de skulde over Træhesten, og bums løb de saa mod Træhesten og stødte sig. En enkelt fik endogsaa af den Grund et saadant Stød i Underlivet, at han maatte indlægges paa Sygehuset. — Det regnede stadig ned over Mandskabet med Eder, blasfemiske og andre raa Vittigheder. Jeg skal ikke citere mange, og de værste skal jeg ikke citere, da de ikke lade sig citere i en offentlig Forsamling. Naar den før omtalte Sergent B. var i forholdsvist godt Lune, brugte han gerne den Talemaade, eller hvad man skal kalde det: „Sikke noget, aa Gud Fader i Skuret!“ En anden brugte følgende Tiltale: „Se op, for Satan, mod Guds klare Himmel, der hvor De aldrig kommer!“ (Latter). Ja, mine Herrer, man kan le af det; men foruden at det er Blasfemi, er det ogsaa en saa hundsk Tiltale mod den paagældende, at man i højeste Grad maa beklage, at saadant kan finde Sted i den danske Hær. En Gang, da 1ste Kompagni var til Skydeøvelse, fandt Sergent H., at første Deling ikke marcherede godt nok paa Hjemturen. Han gav da, enten af eget Initiativ eller efter indhentet Tilladelse hos Premierløjtnanten — mine Meddelere berette her forskelligt — Delingen en Stroppetur i Form af afvekslende Løb og Hurtigmarche. Det var paa Strækningen fra Byen og ud efter Skydebanen til, og denne Stroppetur foregik i Læ af Træer, Mikkelsanlæg, i Solvarme og hvor Støvet laa tommytykt paa Vejen. Denne Stroppetur fik Mandskabet oven paa Skydeøvelsen, og Resultatet blev, at to Mand umiddelbart efter bleve indlagte paa Sygehuset. Den ene Mand døde, og en af mine Meddelere vil vide, at de døde begge med 5 Dages Mellemlum. Hvilken nærmere Forbindelse der er mellem denne Stroppetur og disse Dødsfald, lader sig ikke afgøre; dog fastholder den ene af mine Meddelere, at Lægen skal have udtalt, at Dødsfaldet skyldes i sin inderste Rod Overanstrengelse.

Ved en Bataillonsøvelse paa Eksercerpladsen umiddelbart uden for Byen tumlede Oberstløjtnant Sønderøxe saaledes med Bataillonen, at mange af Mandskabet faldt af Udmattelse. Der er, som sagt, ikke langt at marchere derud, og altsaa er det heller ikke anstrengende, men paa Eksercerpladsen blev der tumlet saadan frem og tilbage fra den ene Side af Pladsen